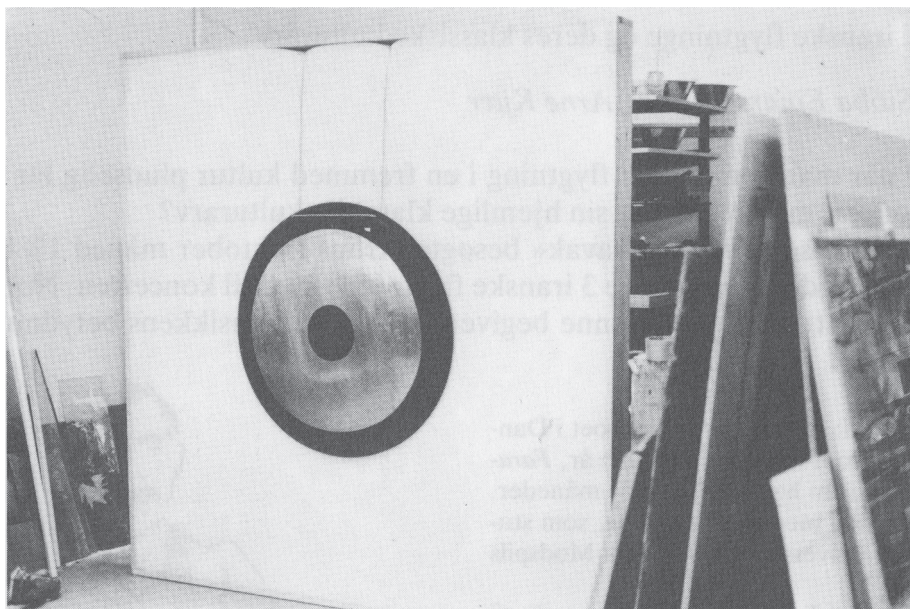

Lyd, skum, 01 04 87

Man kan med lige ret hævde, at ingen billeder handler om musik, såvel som alle billeder fortæller noget om den musikalske oplevelse.

Når øjet ser, sker der sære ting i øret, og når det rigtige kilder i øret, toner billeder frem på den indre net-hinde. Hvordan ser musik ud? Hvordan lyder billeder? Det er måske ligegyldigt, for hver især eksisterer de to udtryk uden at blande sig i hinanden, men ikke desto mindre komponerer Messiaen på de gotiske katedralers kirkeruder, mens Per Kirkebye maler til Bruckner. Billedet sætter skub i lyden, og lyden skubber til billedet. Der er noget galt, siger vi – vi, der så gerne vil have alle ting på plads og i bås. Skomager, bliv ved din læst, og lad være med at skrive noder med den farvefyldte pensel.

Gang på gang dukker problemet op – som billedtema, eller som kompositionsgrundlag. En af de mange,

der tager skeen i egen hånd, er den unge vilde kunstner Claus Carstensen. På sin helt egen måde, det vil sige med en god portion ironi og provokation har han ladet sig opsluge af forestillingen om lyd. Det lydløse billede, der handler om lyd. Billedets altdominerende bund er et kæmpestort kvadrat af skum. Skumstof: et materiale som indeholder en koncentreret fordeling af gasfyldte bobler. Små runde hulrum, der ikke kan andet end at dæmpe lyden, lukke den inde, gøre den uhørlig. I midten af kvadratet er placeret en vældig gong gong. Den synker træt ind i dynen af skum. Den tavse cirkel som fuldkommenhedens symbol frarøvet sin klang, og dog klingende for det indre øre. Hvornår har man sidst set et kunstværk, der tavst kunne fortælle om den klingende lyds substans og dens dybe forsvinden? □

Ole Nørlyng